

JAN

Jan er 44 år. Han bor i en mindre lejlighed i et boligselskab. Han lider af skizofreni. Han klarer sig godt, når han er velmedicineret. Han er visiteret til et ugentligt besøg på et par timer, hvor en af socialpsykiatriens medarbejdere, Irene, hjælper Jan med fx at betale regninger, tjekke e-Boks og lægge piller op.

En dag hvor Irene er på besøg, observerer hun, at Jan hoster mere, end han plejer. Jan virker også bekymret. Irene spørger til Jans hoste. Han siger, at han hoster en del for tiden. Han kigger ned på sit lommeværk og siger, at der heldigvis ikke er blod med i dag. Irene reagerer på det med blodet. Hun siger til Jan, at hun synes, at han skal gå til læge med hosten. Han går helt i hårdknude. Han vil ikke til læge.

Irene spørger, hvorfor Jan ikke vil til læge. Han siger, at lægen bare vil have, at han skal holde op med at ryge. Og det vil han ikke. Han vil heller ikke indlægges. Irene kan mærke, at hun ikke kommer længere med lægesnakken denne gang.

Irene er i tvivl om, hvordan hun skal tackle dette: Hun ved, at Jan bør kontakte lægen, når han hoster blod op, men han vil ikke til læge.

Hun spørger Jan, om de kan aftale, at hvis ikke hosten er blevet bedre til næste uge, så skal Jan til lægen. Jan siger, at det kan hun godt glemme alt om. Og hun skal i øvrigt slet ikke komme mere, hvis hun skal snakke om lægen. Irene går rådvild fra Jan. Hun aner ikke, hvad hun skal gøre.

